

**Sevilen Birini
Kaybetmek**

**Josh McDowell
& Ed Stewart**

Türkçesi: Ebru Şahin

Bu kitap,

GÜVERCİN

REKLAM VE TANITIM
HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

için Yeni Yaşam Yayınları tarafından üretilmiştir.

Ücretsiz Sipariş Hattı:
0800 261 55 09

ISBN 978-975-9062-42-2

Yeni Yaşam Yayınları

Serasker Cad. Sakız Sokak,
Aytaç 2 İşhanı; No: 40/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel.: (0216) 414 20 61

DEATH OF A LOVED ONE
© 2000 Josh McDowell and Ed Stewart.
All right Reserved.

Bu kitabın Türkiye'deki tüm hakları
Güvercin Reklam'a aittir.

Basım: Anadolu Ofset - İstanbul
Tel: (0212) 567 13 89
1. Basım, Mart 2008

Bu kitabın hazırlanmasında büyük katkıları olan Teksas, Austin Intimate Life Ministries başkanı David Freguson'a teşekkürü borç biliriz. David bu dizinin bütün kitaplarına katkıda bulunmuştur. Tanrı'nın tesellisini ve desteğini diğer insanlara iletmemizde bize öncü olmuştur. Intimate Life Ministries'in sunduğu seminer ve kaynaklardan faydalanmanızı tavsiye ederiz.

Yirmi üç yıllık arkadaşım (Josh) Dave Billis bu dizideki kitapların hazırlanmasında desteğini bizden esirgememiştir. Dizideki kitaplarda anlatılan her bir hikâye, Dave'in kendi çalışması olan "Youth in Crisis Resource" adlı kitabın çarpıcı bölümlerinden oluşmuştur. Dave ayrıca dizinin tasarım ve düzeninden de

Giriş

sorumludur. Dave'in yeteneğine ve desteğine minnettarız.

Joey Paul of World Publishing bu projeye inanmakla kalmamış, bu projeyi başından sonuna kadar desteklemiştir.

**JOSH MCDOWELL
ED STEWART**

“Bu, Matty’nin hatası, onun hatası olduğundan eminim artık” diye söylendi Chad Rogers kendi kendine. İkinci sınıf öğrencisi olan bu güçlü çocuk otoyol kenarında öfkeyle yürürken akşam olmuştu. Chad bir taşa vurdu; kardeşine olan kızgınlığını bu taştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi. “Daha yedi yaşında bile değil, ama annem ona sanki dünyanın kralıymış gibi davranıyor. Ufaklık başka bir video oyunu seçsin diye annem onu muhtemelen video dükkanına götürmüştür. Beni okuldan almak umurunda bile değil.”

Chad yürürken çantası omzundan düşüyordu. Okulu yarım kilometre geride kalmıştı, ama eve varması için Chad’ın 3-4 kilometre daha gitmesi gerekiyordu.

“Planın işlemeyeceğini biliyordum” diye

kendi kendine söylendi yine. “Annemin bir saat önce okulda olması gerekiyordu. Öyle planlamıştık. Rob’ı şehirden alacak ve basketbol antrenmanından sonra okulda olacaktı. Saat altı buçukta Rob’la kilisede olabilmemiz için akşam yemeğimizi beş buçukta yiyecektik. Şimdi yemek yemeğe vaktimiz olmayacak, belki kiliseye bile zamanında varamayacağız. Orada olamazsak, gençlik grubu oyuna bizsiz gidecek. Matty bunu ödeyecek!”

Kasaba yolu her zamanki gibi ıssızdı. Chad uzaktan yaklaşan bir aracın sesini duydu. Bunun büyük olasılıkla annesinin kamyoneti olduğunu düşündü, ama sanki onu bekliyormuş gibi olmasın diye arkasına dönüp bakmadı. Aslında, annesi onu almak için durduğunda, Chad onları umursamayacaktı. Matty’nin onu okulda beklettiği gibi o da Matty’yi bekletecekti. Yürümeye devam edecekti. Anneyle birlikte gelen Rob, onu anlayışla karşılayacaktı, çünkü onun da ufak bir kardeşi vardı.

Araç ona yaklaşınca tahmin ettiği gibi yavaşladı. Ama yanından geçen bu araba annesinin yeşil kamyoneti değildi. Hafifçe yana baktı ve bunun babasının pikabı olduğunu fark etti. Babası açık pencereden “Chad” diye seslendi. Ben Rogers konsERVE fabrikasında

müdür olarak çalışıyordu. Yazın ortasından bu yana akşam vardiyasında çalışıyordu.

Babasını görünce şaşırın Chad durdu. "İş-ten çok erken çıkmışsın..."

Babası sözünü kesti. "Chad, bin haydi, acele et."

Chad daha önce babasının sesinde hiç fark etmediği bir şey fark etti. Babası ona kızgın değildi, ama mutlu da sayılmazdı. Endişeli ve çok stresli görünüyordu. "Belki annem beni okulda bulamayınca endişelenmiştir, bu yüzden de babamı aramıştır" diye düşündü.

Pikaba binince açıklamalarına devam etti, ama babası sözünü kesti. Elini omzuna koyarak, "Chad, çok, çok kötü bir kaza oldu" dedi. Babası konuşacak kelime bulamıyor gibiydi. "Hemen hastaneye gitmemiz gerek"

Chad'ı bir korku sardı. Babasının omzunu tuttu. "Annem? Matty? Onlara bir şey mi oldu yoksa?"

Ben'in çenesi titremeye başladı. Gözleri dolmuştu. "Çok kötü oğlum. Hepsi ambulansla hastaneye gitti... Annen, Matthew ve Rob..." Konuşmaya devam ederken sesi titriyordu. "Büyük bir kamyon karşı taraftan onların şeridine geçmiş..."

"Hayır, baba!" diye feryat etti Chad. Baba-

sının yüzündeki acıyı okuyabiliyordu. “Onlar annem, Matty ve Rob değiller. Yanılıyorsun. Onlar beni almak için geç kaldılar biraz.” Kamyonetin arkadan gelip gelmediğini kontrol etmek için pencereden arkaya doğru baktı. Arkalarındaki yol boştu.

“Chad, bu çok kötü bir olay, ama bunu kabul edip hastaneye gitmek zorundayız. Annen ve Matthew’un bize ihtiyacı var, tabii Rob’ın da sana.”

Chad yüzünü elleriyle kapattı, “Bu, olmaz.” dedi. Sonra üniversitede okuyan ablası geldi aklına. “Beth biliyor mu? Onu aradım mı?”

“Seni bulmak için işten acele çıktım. Hastaneye vardığımızda onu ararız; annenin ve Matty’nin nasıl olduğuna bakarız.”

Chad panik içinde bağırdı: “Acele et baba, acele et.”

Ben vites büyüttü ve hızlandı. Babasının güçlü bir şekilde omzunu tuttuğunu hisseden Chad, onun dua ettiğini duydu: “Bize yardım et Tanrım. Ailemize yardım et. Sana ihtiyacımız var.”

“Lütfen Tanrım yardım et” diye içinden dua etti Chad.

Acile vardıklarında, karşı yönden gelen

kamyonun Rogers'ların arabasına çarpar çarpmaz Chad'ın altı yaşındaki kardeşi Matthew'un öldüğünü öğrendiler. Chad, Ben ve diğer aile üyeleri birlikte ağlamaya başladılar. Kaza haberini alır almaz hastaneye koşan, üzgün ve şaşkın komşularla yakınları vardı yanlarında. Ayrıca, aralarında Chad ve ailesinin gittiği kilisenin önderi O'Neill de vardı.

Hastanenin bekleme odası üzüntü içindeki arkadaşlarla dolmuştu. Feci kaza haberi kiliseye ulaşınca, gençlik grubunun liseler arası futbol maçı gezisi de iptal edilmişti. Bekleme odasında bulunan Chad ve Rob'ın arkadaşları birbirlerini teselli ediyor ve iki aile için dua ediyorlardı. Gençlik grubunun rehberleri Doug ve Jenny Shaw da onlarla birlikteydi.

Hastanede geçirdiği ilk saat Chad için çok zor olmuştu. Matty'nin ölümünün yarattığı şok bir yana, annesinin ve arkadaşının verdiği hayat mücadelesi onu iyice yıpratmıştı. Daha sonra cerrahlardan haber alabilmek için hep birlikte acilden ameliyathane tarafına geçtiler. Hastaneye yeni ulaşan akraba ve tanıdıklar, gözyaşları içinde üzüntülerini dile getiriyorlardı. Chad'ın gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Yüreği sızlıyordu. Elleri de sürekli titriyordu.

Etrafı tanıdıklarla çevrilen Chad; Doug ve

Jenny Shaw'ın da ameliyathaneye geldiğini fark etmemiştir. Chad'a yaklaşmış ona sarılınca Chad tekrar ağlamaya başlamıştır. Üçü birlikte birkaç dakika ağlamaya devam ettiler. Şehirde kırtasiye işleten bu çift, kilise gençlik grubunda gönüllü olarak çalışıyorlardı. Doug, Kutsal Kitap çalışmalarıyla ilgilenirken, Jenny de etkinlikleri organize ediyordu. Doug ve Jenny, Chad'ın onların manevi oğulları olduğunu söyleyerek şaka yapmayı severlerdi. Kendi ailesinin dışında, ikinci anne baba olarak sevebileceği başka kimseyi düşünemezdi.

Bu çift, Chad'ı bekleme odasının koltuğuna oturtular. Doug Chad'a alt kattan aldığı soğuk meyve suyunu verdi. Chad teşekkür etti ve meyve suyunu yudumladı.

"Başıma gelenlere inanamıyorum" dedi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Bunun çok acı verdiğini biliyorum, Chad." Doug'ın duyguları sesine yansıyor. "Senin için çok fazla üzülüyoruz."

"Seni seviyoruz, Chad" diye ekledi Jenny. "Keşke bu acıları çekmiyorsaydın. Matt-hew için de çok üzüldük."

Chad, "Matty'yi kaybettim, annem ve Rob çok kötü yaralandılar. Duygularımı kontrol edemiyorum" dedi.

Doug Chad'ın kolunu sıvazladı. "Önemli değil. İçinden ne geliyorsa onu yap. Seninle ve ailenle ağlamaya hazırız."

"Tanrı'nın da senin acıyı hissettiğini biliyorum, Chad" dedi Jenny. "İsa Mesih de burada olsa eminim O da bizimle ağlardı."

Chad bir dakika boyunca gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları ara ara silerek sessizce oturdu. Doug ve Jenny de ona sessizce eşlik ettiler. Odanın bir tarafında da O'Neill ve kiliseden birkaç arkadaşı Ben Rogers'ı teselli ediyordu. Rob'ın ailesi de sevdikleriyle bir köşede bekliyordu. Oradaki herkes, Matthew'un ölümünden duydukları üzüntünün hâlâ yoğun bakımda olan annesi Margeret ve arkadaşı Rob'ın kaybıyla birleşmesin diye dua ediyorlardı.

"Matty için çok üzülüyorum. Çünkü ona çok sinirlenmiştim. Annem onun yüzünden beni almaya gecikti diye düşünmüştüm" dedi Chad en sonunda.

"Bunun sana acı verdiğini biliyorum" diye teselli etti Doug.

"Kardeşimi yapmadığı bir şey için suçladım. Bu onun suçu değildi. Matty öldü ve ona haksız yere sinirlendiğim için ondan özür bile dileyemedim" diye ağladı Chad.

“Bu duygularla boğuşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüz Chad” dedi Jenny. “Bunu atlatabilmen için hep yanında olacağız.”

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Chad, “Annem ölemez; ölmemesi lazım. O benim annem. Onunla gerçekten çok yakınız ve ona ihtiyacım var. Beth’in de ona ihtiyacı var. Tanrı annemi benden almaz değil mi? Ve Rob’ı? ... Bütün bunlar neden annemin, en yakın arkadaşımın ve küçük kardeşimin başına geldi ki? Tanrı’nın adil olduğunu düşünmüyorum.”

Jenny tekrar Chad’ın omzuna dokundu. “Senin için çok üzülüyorum, Chad” dedi titrek bir sesle. “Senin acı çektiğini görmek bana büyük acı veriyor.”

“Senin yanında olmak isteyen akrabaların vardır mutlaka” dedi Doug. “Ama önce senin için dua etmek istiyoruz, olur mu?”

Chad uysalca başını salladı.

Üçü birbirlerine iyice sokuldu ve el ele tutuştu. Doug dua etti: “Yüce Babamız, Chad’ı sevdiğin ve büyük acısını bildiğin için sana teşekkür ederiz. Burada bizimle olduğun ve sellini başkaları aracılığıyla bizimle paylaştığın için sana teşekkür ederiz. Küçük Matthew’un ölümünden dolayı büyük üzüntü du-

yuyoruz ve Őu anda ameliyatta olan Margeret ve Rob için senden merhamet diliyoruz. Merhametini ve ilgini, acı çeken Chad ve ailesinden esirgeme. İsa'nın adıyla sana dua ediyoruz. Amin."

Chad başını kaldırdı ve büyük dayısının ve oğullarının iki saat uzaklıktaki evlerinden az önce geldiklerini gördü. "Dayımı ve kuzenlerimi görmem gerek" diye açıklama yaptı Chad, hep birlikte ayağa kalkarlarken.

"Tabii ki, sen git. Burada senin yanında olacağız hep, tamam mı?" dedi Doug.

"Çok seviniyim. Teşekkür ederim" dedi ve ikisine de sarıldıktan sonra ailesinin yanına gitti.

Doktorların ameliyattan çıkmasını beklemek tam bir işkenceydi. Bu arada Ben Rogers bir yandan küçük oğlunun bedeninin cenaze evine taşınmasıyla ilgilenirken, bir yandan da karısının aldığı yaralardan kurtulabilmesi için yüreğinde küçük bir umut beslemeye çalışıyordu. Chad ve Ben, telefonda Beth'le konuştular. Ablası bu akşam uçağa bineceğini söylemişti. Chad ablasının nasıl bu kadar sakin olabildiğine şaşıyordu.

Sonra, odadaki akrabalarıyla ve arkadaşlarıyla beklemeye devam ettiler. İnsanlar Chad'ı

neşelendirmek için ara sıra ona bir şeyler söylüyorlardı: "Tanrı'nın cennette küçük kardeşine bizden daha çok ihtiyacı var"; "Matthew en azından daha fazla acı çekmeyecek"; "Onunla altı yıl geçirebildiğin için Tanrı'ya şükretmelisin"; "Her şey düzelecek." Chad insanların iyi niyetli olduğunu biliyordu, ama onların söylediği bazı şeyler onu teselli etmiyordu. Doug ve Jenny'nin yanına gidip onlardan "Çok üzgünüz" ve "Senin için buradayız" cümlelerini duymak ona çok daha iyi geliyordu.

Önce Rob'ı ameliyat eden cerrah geldi. Cerrah, aileye ve arkadaşlara bilgi vermeye başlarken, Chad nefesini tuttu. Arkadaşının hayatını tehdit eden yaraların ve ameliyatın korkunç ayrıntıları, Chad'ın, geçirdiği şoktan ve korkudan titremesine neden oldu. Rob birkaç gün daha yoğun bakımda kalacaktı. Yaşam destek ünitesine bağlıydı ve yaşama şansı yüzde elliydi. Chad, Rob'ın ailesiyle dua etmek için Doug ve Jenny'nin yanına gitti.

Yirmi dakika sonra ikinci doktor geldiğinde, Chad kaçmak ve saklanmak istedi. Doktorun söylediklerini duymazsa, annesinin iyi olduğuna ve bu hastane kabusunun sadece Matthew ve Rob'la ilgili olduğuna kendini

inandıracaktı. Ama Ben oğlunu yanına aldı ve elini omzuna koydu. Sonra Chad da elini Doug'ın omzuna koydu.

Doktor masaya oturup Ben Rogers'a doğru döndü. "Karınız ameliyattan çıktı. Ama durumunun iyi olduğunu söyleyemeyeceğim. Kaza sırasında başından ağır bir darbe almış. Karınız için elimizden geleni yaptık. Ama şu anda kendi kendine nefes alamıyor. Çok üzgünüm, ama beyin fonksiyonları çok zayıf."

"Beyin ölümü mü yani?" diye sordu Chad. Kelimeler ağzından birden bire dökülürmüşti. Sağlık dersinde beyin fonksiyonları ile ilgili biraz bilgi edinmişti. O zamanlar "beyin ölümü" ona çok uzak bir kavram gibi gelmişti. Sanki yabancı bir dile ait bir kavramdı. Ama bu sözcük şimdi korkunç şekilde gerçektir.

Doktor ona döndü. "Gece boyunca annenin durumunu yakından takip edeceğiz. Böylece sabah nasıl bir durumla karşı karşıya kalacağımızı anlayacağız. Beyin ölümünün gerçekleştiğini henüz söyleyemeyiz. Tıbbi açıdan yapılabilecek her şeyi yaptık, ama dualara ve mucizelere de inanırım. Gerisi Tanrı'ya kalmış."

Chad bu zalim dünyanın ona yaşattıklarını görmemek için gözlerini kapattı. Yanında ba-

bası ve Doug olmasa, odadan kaçacaktı.

“Onu ne zaman görebiliriz?” diye sordu Ben, sesi titreyerek.

“Şimdilik yoğun bakım ünitesinde kalması gerekiyor” dedi doktor ayağa kalkarken. “Şu anda komada. Ama sesinizi duymak ona güç verebilir. İsterseniz birkaçınız yanına girebilirsiniz.”

Chad annesini görmesi gerektiğini biliyor, ama şu anda tereddüt ediyordu. Bu koridorlarda yürümek, annesinin gerçekten hastanede olduğunu ve makineye bağlı olarak yaşadığını kabul etmek demektir. Korkunç kazalar hep başkalarının hayatında yaşanır, onunkinde değil! Birkaç saniye sonra, kendini Doug ile yoğun bakım ünitesinin koridorlarında buldu. Kilise önderi O’Neill ve Ben Rogers önden yürüyorlardı. Jenny, Betty’yi havaalanından alıp hastaneye getirmeye gitmişti.

Chad, yataktaki hastaya baktığında içi rahatlardı. Annesi değildi. En azından annesine benzemiyordu. Kadının şişmiş yüzü, renk renk morluklarla doluydu. Yüzünde sargılar vardı. Ağzından ve burnundan çıkan borular yüzünü kapatıyordu. Gözlerini, şişmiş mor göz kapakları örtüyordu; bunlar bildiği yeşil

parlak gözler değildi. Chad bu kişinin annesi olmadığını umut ederek ona doğru yaklaştı.

Ama babasının yüz ifadesiyle yanıldığını anlamakta gecikmedi. Ben, karısının solgun, zayıf ellerini tuttu ve onunla yumuşak ve sevgi dolu bir sesle konuşmaya başladı. Sıra Chad'a gelmişti. Yatağa doğru yürüdü ve babasının yanına geldi.

Yataktaki bu hareketsiz bedene bakan Chad, sonunda onu annesine benzetebilmişti. Bandajın kenarından görünen saçlar annesinin saç rengiyle aynıydı. Kulağının şekli ve gamzeli çenesi de yabancı gelmemişti. *Burada yatanın sen olmadığını dilemiştim anneciğim, ama bu sensin dedi içinden.*

Chad o anda hiç gözyaşı dökmedi. Yarı ölü bu bedene bakarken içinde çok güçlü başka duygular vardı. İçinden geçen sinir dolu sözleri söylememek için çenesini sıkıyordu: *Tanrım, bunların annemin başına gelmesine neden izin verdin?*

Düşünme Molası

Chad'ın da fark ettiği gibi sevdiğiniz birinin ya da yakın bir arkadaşınızın ölümüyle baş etmek çok acı verici ve dayanılmazdır.

Arkadaşımın Bir Sorunu Var...

Belki sizin de başınıza böyle bir şey gelmiştir. Bu kişi, anne ya da babanız, ölümcül kanser olan dedeniz, anneanne veya babaanneniz, bir araba kazasında kaybettiğiniz arkadaşınız, gözlerini dünyaya hiç açamayan kardeşiniz ya da size çok yakın olan biri olabilir. Böylesi bir kayıp gerçekten acı vericidir. Bu kayıp, Matthew Rogers'ın ölümüne sebep olan trafik kazası ya da ölümcül kalp krizi gibi ani ve beklenmedik şekilde gerçekleştiğinde daha acı verici ve zordur. Sevdiğiniz birinin ölümüyle karşı karşıya kaldığınızda, Chad'ın hikâyesinin ilk bölümünde geçen bazı noktaların size de yardımı dokunabilir.

Öncelikle, size yakın olan birini kaybettiğinizde çok farklı duygular içine girersiniz. Chad gibi çok mutsuz, bunalımlı, ümitsiz, terk edilmiş, korkmuş ve bunlar başınıza geldiği için kızgın bile olabilirsiniz. Hayatınızda hiç ağlamadığınız kadar ağlayabilirsiniz. Kendinizi duygusal açıdan bitmiş tükenmiş de hissedebilirsiniz. Sizi yalnız bırakıp gittiği için ölen kişiye ya da ölümünden sorumlu olan kişilere ve hatta başınıza bunun gelmesine izin verdiği için Tanrı'ya bile öfkelenebilirsiniz. Bütün bu duyguların normal ve doğal olduğunu unutmamak gerekir. Tanrı'nın size ses-

leniş biçimi bu! İcinizdeki derin acıyla baş edebilmeniz için duygusal bir yoğunluk içine giriyorsunuz. Tabii ki bu duyguları ifade etmenin yapıcı ve yıkıcı yolları vardır.

Doug ve Jenny'nin bekleme odasında Chad'a verdikleri tavsiye çok mantıklıydı. Duygularını saklamamasını ve acısını açığa vurmasını istediler. Onunla ağlamak ve acı çekmek için orada olduklarını söylediler. Bu yanıt, İsa'nın Matta 5:4'teki sözlerini yansıtmaktadır: "Ne mutlu yaslı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler." Yas tutmak içteki acıyı dışarı atmaktır. Başkalarıyla acını paylaşmak ve yalnız olmadığını anlamaktır. Bu, Tanrı'nın sizi kutsamasıdır; trajik bir kayba eşlik eden derin acıyı iyileştirme yoludur. Bu süreçte farklı duygular içine girmek iyi ve gereklidir.

İkinci olarak, bir arkadaşınızı veya çok sevdiğiniz birini kaybettiğiniz ilk saatlerde en çok ihtiyaç duyduğunuz şey başkalarının sizi teselli etmesidir. Doug ve Jenny'nin, Chad ve babasıyla birlikte olmak için hastaneye koşmalarının sebebi buydu. Çok derin bir üzüntü anında en büyük tesellimiz, başkalarının da bizimle birlikte üzülmeye olmasındır. Tanrı'nın tesellisini başkalarının aracılığıyla hissederiz.

Elçi Pavlus, şöyle yazar: “Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı’ya, merhametli Baba’ya, Rabbimiz İsa Mesih’in Tanrısı ve Babası’na övgüler olsun! Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor” (2.Korintliler 1:3,4).

Teselli nedir? Belki de önce tesellinin ne olmadığını anlamalıyız. Teselli, dayanmanız, güçlü olmanız, her şeyi kabullenmeniz için yapılan moral verici kısa bir konuşma değildir. Teselli, bu tür şeylerin insanların başına neden geldiğini açıklamak değildir. Teselli, her şeyin Tanrı’nın kontrolünde olduğunu ve her şeyin düzeleceğini söylemek de değildir. Bütün bunlar bu süreçte faydalı olabilir, ama bizim teselliye olan ihtiyacımızı karşılamaz.

İnsanlar, kendileriyle acı ve üzüntülerini paylaştığımız zaman teselli bulurlar. Arkadaşı Lazar öldüğünde İsa nasıl teselli verileceğini göstermiştir (*Yuhanna 11:1-45*). İsa Lazar’ın kardeşleri Meryem ve Marta’nın evine vardığında, onlarla birlikte ağladı. Daha sonra yaptığı ise çok daha ilginçtir: Lazar’ı diriltti.

Peki İsa neden ağlamakta olan Meryem ve Marta’ya, “Ağlamanıza gerek yok, dostlarım, çünkü birkaç dakika sonra Lazar dirilecek”

demedi? Çünkü o zaman, onların acısını kendi yüreğinde hissedecek birine ihtiyaçları vardı. İsa onların üzüntüsünü ve gözyaşlarını paylaşarak onları teselli etti. Daha sonra onların üzüntüsünü sevince dönüştürecek olan mucizeyi gerçekleştirdi.

İnsanlar tek başlarına acı çekmediklerini anlayınca teselli olurlar. Pavlus bize, "Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın" demiştir (*Romalılar 12:15*). Acı çektiğinizde insanlar sizi neşelendirmeye çalışarak, güçlü olmanızı söyleyerek ya da feci olayın nedenlerini açıklayarak sizi teselli etmeye çalışabilirler. Bu insanlar hiç şüphesiz sizin için endişeleniyor ve sözleriyle sizi rahatlatmaya çalışıyorlar. Ama tesellinin ne olduğunu bilmiyorlar. Neyse ki, etrafınızda Doug ve Jenny Shaw gibi size ihtiyacınız olan teselliye verecek insanlar var. Böyle insanlar sizinle birlikte acı çektiğinde ve ağladığında, Tanrı'nın size olan sevgi ve ilgisini hissedersiniz. Feci ve üzücü bir durumda gerçek tesellinin ne olduğunu bu noktada bize gösteren Doug ve Jenny olmuştur.

Ama yine de Chad Rogers'ın da anlayacağı üzere, sevilen birinin ölümüyle baş etmek için yapılacak başka şeyler de vardır.

Chad'ın Hikâyesi

Chad ve babası arada eve gidip uyumak, duş almak ve kıyafet değiştirmek dışında bütün hafta sonunu hastanede geçirdiler. Aile üyeleri, komşular ve kiliseden arkadaşları onlara çok destek oldular. Komşular bütün gün boyunca Rogers'ların iki büyük köpeğiyle ilgilendiler. Arkadaşları hastaneye yiyecek ve çiçek getirdiler. Birçok kişi de baba ve oğul yoğun bakım ünitesinde nöbet tutarken onları ziyaret etti. Chad en çok da Doug ve Jenny'nin tam zamanında yaptıkları ziyaretlerden memnun kaldı.

Chad sadece cuma ve cumartesi gecesi birkaç saat düzensiz şekilde uyudu. Her sabah erkenden uyanan Chad, cuma gecesi yaşananların bir kabus olması için dua etti. Annesinin, kardeşinin ve babasının mutfakta onu kahvaltı için beklediklerini hayal edip yatakta birkaç dakika uzandı. Ama sabahları babasının mutfakta tek başına kahve içtiğini ve ağladığını görünce acı gerçekler yüzüne çarpmaya başladı.

Pazar sabahı Ben ve Chad hastaneye gitmeden önce kiliseye uğradılar. Hastaneye varduktan hemen sonra, Chad'ın en iyi arkadaşı Rob'ın öldüğü haberini aldılar. Chad da

Rob'ın ailesi, Doug, Jenny ve kiliseden diğer çocuklarla birlikte yas tutmak için annesinin yanından ayrıldı. Chad, Rob'ı fena halde özlüyordu. Doug'a onun ölümüne biraz da kendisinin sebep olduğunu söyledi: "Cuma akşamı benimle gelmesi için ısrar etmeseydim, o arabada olmayacaktı." Doug'ın anlayışı ve ilgisi ona çok destek olmuştu.

Pazar günü öğleden sonra kilise önderi O'Neill'in de yardımıyla Ben ve Chad, Matthew'un cenazesi hakkında konuşmaya başladılar. Yine de Ben, doktorlar Margeret için kesin bir yargıya varana kadar cenazeyi ertelemeye karar verdi. Chad'ın ablası Beth de cenaze hakkında konuşmak istemedi. Cumartesi günü hastanede birkaç saat geçirmesine rağmen Beth hiç tepki vermemişti. Babası ve kardeşi, annesi biraz olsun iyileşme belirtisi göstereceği diye dua ederken, Beth şehirde arkadaşlarıyla birlikte kalmayı tercih etmişti.

Ben pazartesi sabahı, nörolog cerrahla görüştüğünden sonra yoğun bakım ünitesindeki bekleme odasında Doug'la oturan oğlunun yanına gitti. Chad babasının yüzünü iyice inceledi. Cuma gününden bu yana babasının yüzünde acı bir ifade vardı.

Babası oğlunun yanına oturdu ve acı dolu

bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Chad, haberler çok kötü. Dr. Nordwall az önce annenin komadan çıkamayacağını söyledi. Diğer beyin cerrahlarına da danıştı; hepsi de onayladı. Şimdilik komadan çıkamayacak. Zamana bağlı bir durum söz konusu şu anda.”

Chad başını öne eğdi ve, “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum baba” dedi en sonunda.

“Sorun değil oğlum!” dedi Ben. “Beth’i arayacağım ve doktorun söylediklerini haber vereceğim. Öğlene doğru bir araya geliriz.”

Babası gittikten sonra Chad Doug’la konuştu ve birlikte dua ettiler. Doug işe gitmek için ayrıldı ve öğlene doğru gelip onu ziyaret edeceğine söz verdi.

Chad odada annesiyle yalnız kaldı. Solunum cihazı annesine nefes verirken, annesinin hareketsiz bedenine bakakaldı. Soluk beyaz yüzündeki çürükler sarılaşmaya başlamıştı. Kadın, Chad’ın annesinden çok bir yabancıya benziyordu.

Annesinin kulağına yaklaşan Chad, “Ölmeni istemiyorum. Seni şimdiden özledim” diye fısıldadı. Annesinden bir cevap alamayan Chad başını salladı: “Tanrım, bir mucize gerçekleştirmeni ve annemi iyileştirmeni istiyorum. Ama böyle bir şey olmayacaksa, bana

şimdiden söyle. Onu bu halde görmeye dayanamıyorum." Bu acıya daha fazla dayanamayan Chad sandalyede uyuya kaldı.

O gün öğleden sonra hep birlikte dua etmek için kilise önderi O'Neill ve yakın arkadaşlarını çağırdılar. Chad daveti reddetti. Diğerleriyle dışarıda bekledi. Doug Shaw'a yaklaştı ve, "Bütün bunlar benim başıma gelmiyor, değil mi Doug?" diye sordu.

"Bütün bunlar yalan gibi, kötü bir kabus gibi geliyor biliyorum."

"Annem şimdi ölemez; şimdi değil. Mezun olup üniversiteye gittiğimde burada olmak zorunda. Bir sürü planımız var daha. Şimdi ölemez. Bu hiç adil değil."

"Bütün bunları annenle paylaşamayacağınız için çok üzgünüm, Chad" diye teselli etti Doug. "Başka neler hissediyorsun?"

Chad tereddüt etti. "Bazen delirdiğimi düşünüyorum. Bu yanlış mı sence?"

Doug genç adamın omzuna dokundu. "Öfke normal bir tepkidir. Haydi anlat bana."

"Kamyonu şeridin diğer tarafına geçirdiği için kamyon şoförüne çok kızgınım. Ayrıca kasabanın yolları neden bu kadar dar? Öyle olmasaydı, annem belki hemen direksiyon kırabilirdi." Chad'ın gözlerinden bir damla yaş

döküldü. “Ayrıca, bütün bunlara izin verdiği için Tanrı’ya da biraz kızgınım. Sürücünün kendi şeridinden çıkmasına izin vermeyebilirdi. Neden yapmadı? Kamyon başkasına da çarpabilirdi, hiç çocuğu olmayan başka birine!”

Doug başını salladı. “Niye böyle olduğunu anlamak çok zor değil mi?”

Doug sustu. Sonra, “İçinde kopan diğer fırtınaları da anlatmak ister misin?” diye sordu.

Chad bir an daldı. Sonra cevap verdi. “Matty ve annemin başına gelenler biraz da benim hatam” dedi.

“Senin hatan mı? Nasıl yani?”

Chad başını salladı. “Son zamanlarda fazla dua edemedim. Görevimi yerine getirip ailem için dua etmiş olsaydım, belki annem kaza yapmayacaktı.”

“Chad, böyle bir düşünceye kapıldığın için çok üzüldüm.”

Chad devam etti. “Dün gece bunu Tanrı’ya itiraf ettim. Annemin yaşamasına izin verirse, O’na daha sadık ve itaatkâr olacağımı söyledim.” O anda Ben ve kilise önderi O’Neill kapıyı itip yavaşça içeri girdiler. Chad babasının vereceği kötü haberi duymak için onun yüzüne baktı. “Ama sanırım dua etmekte çok geç kaldım.”

Ben, gözünde bir damla yaşla odadakilere kötü haberi verdi: "Margeret şu anda Tanrı ve Matthew ile birlikte." Aile bireyleri ve yakın arkadaşları birbirlerine sarılıp teselli ederek ikişer üçer hastaneyi terk ederken, Margeret'in acısı son bulduğu için rahatlamış ve minnettar görünüyorlardı. Ama 15 yaşındaki oğlu çok farklı duygular içindeydi.

Hastaneden ayrılmadan önce, Doug Chad'ı durdurdu ve, "Bunların hiçbiri senin hatan değil, Chad" dedi, şefkat dolu bir sesle. "Endişelenme. Bunu atlatman için sana yardım edeceğim."

Düşünme Molası

Chad Rogers'ın hayatını mahveden kazanın o gün üçüncü günü olmasına rağmen, Chad böylesine feci bir olayın ardından birçok insanın geçtiği o malum süreçten geçmeye başlamıştı bile. Birkaç hafta veya ay süren yas tutma sürecinin beş aşaması vardır. Hiç kimse bu süreci aynı şekilde yaşamaz; aşamalar sık sık içiçe geçer ve tekrarlanır. Belki sizin de bu süreçte Chad'ın verdiği tepkileri vermeniz olasıdır.

Yas tutmanın ilk aşaması, *reddetmedir*. Böyle feci bir şeyin sizin başınıza geldiğine bazen

inanamazsınız. Chad bu tepkiyi hastanede annesinin odasına girmemek için direndiğinde vermişti. İlk başta yaralanan annesini görmek istememişti, çünkü bu, kazanın gerçekten olduğunu ispatlayacaktı. Sonra bunun kötü bir kabus olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Beyninizin ve duygularınızın, acınızın şokunu atlatmaya çalışmasının bir yolu da, *"Benim başıma bunlar gelmiş olamaz"* demektir.

Yas tutmanın ikinci aşaması, *öfkedir*. İçinizde sürekli cevabını bulmaya çalıştığınız, *"Bunlar neden benim başıma geldi"* sorusunun mantıklı bir cevabı olmadığı için öfkeyle ortada dolanıp durursunuz. Çok sevdiğiniz birini kaybettiniz ve bu size haksızlık gibi geliyor. Chad gibi siz de birkaç farklı şeye öfkelenmiş olabilirsiniz. Ölümün sebebine öfkelenmiş olabilirsiniz (araba kazası, kalp krizi, kanser...). Az da olsa suçlu gördüğünüz insanlara öfkelenebilirsiniz (diğer sürücüye, doktora, suçu işleyene...). İlginç ama, bir biçimde ölen kişiye (Beni neden yalnız bıraktın?) ya da bunların olmasına izin verdiği için Tanrı'ya öfkelenebilirsiniz. Bir şekilde kendinizi de bu olaydan sorumlu tutup kendinize öfkelenebilirsiniz. Chad bu evrelerin hepsinden geçti.

Yas tutmanın üçüncü aşaması, bu feci

olaydan ve bu olayın sonuçlarından kurtulmak için Tanrı ile *pazarlık yapmaktır*. Chad'ın yaptığı gibi, Tanrı ile gizli bir anlaşma yapmaya çalışabilirsiniz. Sevdiğiniz kişiyi size bağışlarsa ya da acı ve ayrılığı ortadan kaldırırsa davranışlarınızı değiştireceğinize dair Tanrı'ya yemin edebilirsiniz. Chad iyi bir Hıristiyan olmadığı ve bütün bunların bu yüzden başına gelmiş olabileceğinden korktuğu için Tanrı'dan özür dilemişti. Siz de içinde bulunduğunuz durumu değiştireceğinize ve önceki başarısızlıklarınızı telafi edeceğinize dair Tanrı ile anlaşma yapmaya çalışabilirsiniz.

Yas tutmanın dördüncü aşaması, sevdiğiniz insanı gerçekten kaybettiğinizi anladığınızda baş gösteren *depresyondur*. Bu, kayıptan dolayı duyduğunuz karşı konulamaz mutsuzluk ve umutsuzluk duygusudur. Depresyon, sevdiğiniz kişi olmadan yaşayacağınız için korku, endişe ve güvensizlik duygularıyla birleşebilir. Yalnızlık, depresyonun bir başka yüzüdür. Chad komada olan annesinin yanında otururken, onu şimdiden özlediğini ve bundan sonraki günlerini artık onsuz geçireceği için ne kadar umutsuz olduğunu ifade etmişti.

Yas tutmanın son aşaması, *kabullenmedir*.

Zaman geçtikçe ve acıya verilen tepkiler azalmaya başladıkça, o kişiyi kaybettiğiniz gerçeğini kabul eder ve bu gerçekle baş etmeye başlarsınız. Bu aşamadayken bile, yine de reddetme, öfke ve depresyon düşünceleri içine girebilirsiniz. Ama bunlar, Tanrı iyilik için etkin olmaya başladığında oluşan olumlu durumla karşılaştırıldığında, çok azami derecede olurlar (Bkz. Romalılar 8:28).

Danışmanlar ve önderler, sevilen birinin ardından verilen bu tepki aşamalarını normal ve sağlıklı bulurlar. Bu beş aşamayı başarıyla geçmek bazen haftalar ve aylar sürebilir. Bu süreçte hissettiğiniz duygu ve düşüncelerin bazıları size yeni gelebilir ya da hayatınızda hiç hissetmediğiniz kadar güçlü olabilir. Bu şekilde davrandığınız için kendinizde bir sorun olduğunu da düşünebilirsiniz. Ama yok! Sadece hayatınızda karşılaştığınız çok kötü bir olaya olağan tepkiler veriyorsunuz.

Bu aşamalardan geçerken karşılaşacağınız en büyük tehlike, duygularınızı uygunsuz ve sağlıksız bir şekilde ifade etmektir. Mesela; eğer Chad'ın öfkesi onu diğer sürücüden ölç almaya itseydi ya da depresyonu onu intihara sürükleyseydi, o zaman acısına sağlıksız ve uygunsuz tepkiler vermiş olacaktı. Acının bu

aşamalarından geçerken karşılaştığınız güçlü duygulara düşüncesizce karşılık vermek hiç akıllıca değildir.

Sevdiğiniz birinin ölümüyle baş ederken size en çok *zaman* arkadaşlık edecektir. Eski bir atasözü olan “Zaman her şeyin ilacıdır”, gerçekten de doğru bir deyiştir. Bu büyük kaybın acısından zamanla kurtulacağınızı kabul etmelisiniz. Bu karmakarışık duygulardan kurtulmak için zamana ihtiyacınız var. Duygularınızı olgun ve şefkatli arkadaşlarınızla ve yakınlarınızla konuşmak için zamana ihtiyacınız var. Gün geçtikçe üzüntünüz azalacak ve hayatınız normale dönecektir. Çektiğiniz acının ve karışıklığın hemen geçmesini beklemeyerek zamanın yaralarınıza merhem olmasına izin vermelisiniz.

Annesini kaybettiği için Chad yeni bir döneme girmektedir. Neyse ki, bu dönemde yalnız olmayacak.

Chad’ın Hikâyesi

Margeret ve Matthew’un cenaze törenleri cuma günü kilisede yapılacaktı. Babasının desteğiyle Chad bir hafta okula gitmeyip evde kalacaktı. Böylece Chad’ın; babası, Beth ve şe-

hir dışından gelen diğer akrabalarla yas tutmaya zamanı olmuştu.

Chad, arkadaşlarının ve Doug ile Jenny gibi kilise üyelerinin verdiği büyük desteğe şaşmıştı. Chad okul derslerinden geri kalacağı endişesini Doug ile paylaşmıştı. Doug da bunun üzerine okula gitmiş, Chad'ın bütün öğretmenleriyle görüşmüş ve Chad'ın evde yapabileceği ödevleri almıştı. Doug bu ihtiyacı hissetmiş ve yerine getirmişti. Chad'ın da dikkatini günde birkaç saat ödevlere vermesi ona iyi gelmişti.

Kilise önderi O'Neill; Ben, Chad ve Beth'e yemek işini düşünmemelerini söylemişti. Her akşam kiliselerinden farklı bir aile, Rogerslar ve o hafta onların yanında kalan Chad'ın amcası ve ailesi için leziz akşam yemekleri getirmişti. Kasabadaki diğer kilise mensubu aile ve arkadaşlar da ziyarete gelen diğer akrabaları evlerinde ağırlamışlardı. Getir götür işlerini yapan ve evin gündelik işlerine yardım eden sürekli biri vardı. Doug ve Jenny de her an orada bulunuyor ve hem Chad'a hem de ailesine yardım ediyordu.

Bu yardımların yanı sıra, Chad insanların ona ve ailesine gösterdiği destekten dolayı kendini ezik hissediyordu. Eve her gün buket-

lerle ve saksılarla çiçek geliyordu. Maille gelen mektup ve kartlar da sevgi ve ilgi dolu sözlerle cevaplanıyordu. Birçok insan sevgi ve ilgilerini paylaşmak için evlerine geliyordu. Chad özellikle kendine kilisenin gençlik grubu üyeleri tarafından gönderilen büyük karttan etkilenmişti. Herkes karta bir şeyler yazmış ve imzalamıştı; ayrıca Kutsal Kitap'tan da bir ayet eklemişlerdi.

Bütün bu destek ve ilgiye rağmen Chad'ın üzgün olduğu anlar da olmuştu. "Geceleri gerçekten duygusallaşıyorum" diye itiraf etti perşembe günü Doug'a. "Annem genellikle yanıma gelir, benimle sohbet eder ve ben ışıkları kapatmadan önce benimle dua ederdi. Bunu bile şimdiden özledim." Chad ve Doug sağlıklı yiyeceklerin satıldığı bir yerde karışık meyve suyu içiyorlardı. Doug nasıl olduğunu sormak için Chad'ı davet etmişti. Chad evden uzaklaşmanın ona biraz iyi geldiğini fark etmişti.

"Annenin gece ziyaretlerini artık yaşayamayacağın için çok üzgünüm Chad" diye tellide bulundu Doug.

Chad içeceğini yudumladı ve devam etti. "Sanırım seninle daha önce konuştuğum o karışık duyguları tekrar yaşıyorum. Çoğunlukla

ya üzgün ya da deli gibiyim. Her iki durumda da gerçekten duygusallaşıyorum.”

“Sorun yok Chad. Bu da sürecin bir parçası.”

“Beth için de endişeleniyorum” dedi Chad kaşlarını çatarak. “Bir kez bile ağlamadı. Annemin ve Matty’nin başına gelenlerle ilgili konuşmak bile istemiyor. Günün büyük bölümünü ya tek başına odasında ya da arkadaşlarıyla geçiriyor. Onun için yapabileceğim bir şeyler var mı?”

“Akla iki şey geliyor” diye cevapladı Doug. “Öncelikle onu teselli etmelisin. Annemle geçirdiği özel anları hatırla ve...”

“Beth ve annem bilgisayarda yazışarlardı hep” dedi Chad, Doug’un sözünü keserek. “Haftada birkaç kez mailleşirlerdi.”

“Anladım, o zaman Beth’e, ‘Beth, annemle artık mailleşemediğin için çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum’ diyebilirsin.”

“Tıpkı senin beni annemle artık gece sohbetleri yapamadığım için teselli ettiğin gibi.”

“Aynen öyle” dedi Doug göz kırparak. “Ayrıca annenin ve kardeşinin kaybından ötürü onu üzen başka konular varsa, o konular için de onu teselli edebilirsin.”

“Bunu yapabilirim” dedi Chad. “Çünkü ben ve Beth, annem ve kardeşimle ilgili aynı sıkıntıları paylaşıyoruz.”

“Yapabileceğin ikinci şey de onun için dua etmektir. İhtiyaç duyduğu teselliyi ona vermesi için Tanrı’ya dua et. Ben ve Jenny de aynı şeyi yaptık. Senin için de her gün bu duayı ediyoruz, Chad” dedi Doug.

Chad elindeki kamyşla içeceği karıştırdı ve devam etti. “Sağ ol” dedi. “Bana göz kulak olduğun için sana minnettarım. Ayrıca Jenny ile gönderdiğiniz o güzel kart için de teşekkür ederim. Babam ve ben bu hafta çok yakındık. Ama sizin burada olduğunuzu bilmek de çok güzel”.

Doug başını salladı. “İnançlı bir aile içinde olmak bu demek değil mi zaten?”

Chad gülümsedi ve bu sözleri onayladı.

Chad ertesi sabahki cenaze töreni nedeniyle içinde büyük bir endişe ve korku duyuyordu. Cenaze töreninin üzüntülü, kasvetli ve sıkıntılı geçeceğini sanıyordu, ama yanılmıştı. Törende hemen hemen herkes ağlıyordu, özellikle de Chad ve ailesinin yakınında olanlar. Ama kilise önderi O’Neill, Chad’ın annesi ve kardeşinin yaşamları için Tanrı’ya şükrederek törene gelenlere önderlik etti. Söylenen

ilahiler ve okunan Kutsal Kitap ayetlerinden, Chad, zor zamanlarda da Tanrı'nın iyi ve merhametli olduğunu anlamıştı. Mezarlıkta yapılan sade törende, kilise önderi O'Neill İsa'nın tekrar yeryüzüne dönüşüyle gerçekleşecek olan yeniden dirilişi hatırlatarak Chad ve ailesine rahatlatıcı bir mesaj verdi.

Cenaze töreninden sonra kilise, katılmak isteyenler için hazır bir akşam yemeği verdi. Chad'ın yanında birkaç saat boyunca onu seven insanlar vardı. Ama insanlar gitmeye başladıkça Chad endişelenmeye başladı. Yarına kadar cenazeye gelen akrabalarının çoğu gitmiş olacaktı. Pazar günü de Beth üniversiteye dönecekti. Margeret ve Matthew'un ölümünden bu yana babası ve o ilk defa yalnız kalacaklardı. Chad bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Düşünme Molası

Chad'ın, ailesinin ve onu seven arkadaşlarının verdiği teselliden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sizin de öyle!

Öncelikle, *başkalarının desteğine ihtiyacınız var*. Teselli ile destek arasındaki fark nedir? İnsanlar üzüntünüzü sizinle duygusal olarak

paylaştığında, sizi teselli etmiş olurlar. Yükünüzü pratik ve yararlı yollarla hafifleterek ise size destek olurlar. Kötü bir olayın ardından bile hayatın günlük işleri ve akışı devam eder. Ama siz kendi duygusal yükünüzle uğraşırken bu işleri yerine getirecek enerjiyi kendinizde bulamazsınız. Bu görevlerin yerine getirilmesi için sizin ve ailenizin geçici olarak yardıma ihtiyacı olur. Bu yüzden de *Galatyalılar 6:2* ayetine göre yaşayan birilerine ihtiyacınız vardır: “Birbirinizin yükünü taşıyın, böylece Mesih’in Yasası’nı yerine getirirsiniz.”

Diğer insanların Chad ve ailesine nasıl destek olduğunu hatırlayın. Doug, Chad’ın okul ödevlerini alıp ona getirerek yardımcı oldu. Kiliseden bazı aileler, yemek hazırlayarak, getir götür işlerini yaparak, cenazeye gelenlere ev sahipliği yaparak onlara yardım ettiler. Birçok kişi de cenaze törenine gelerek desteklerini gösterdi. Ne zaman bir şeye ihtiyaç duyulsa, etrafta o işi yapacak birileri mutlaka bulunuyordu. Rogers’lar kendi üzüntüleriyle uğraşırken, insanlar günlük işleri üstlenerek aileye destek oldular.

İnsanların yardım isteğini umursamayabilir veya reddedebilirsiniz. Bunu kendi başınıza halledebileceğinizi düşünebilir ya da nor-

malde kendi yaptığımız işleri başkalarına yaptırmak istemeyebilirsiniz. Bu şekilde davranmayın. Tanrı, başkalarının yardımına ihtiyaç duyduğumuz zamanlar olabileceğini bildiği için Galatyalılar 6:2 ayetini vahyetmiştir. Bu da öyle bir zaman işte! Başkalarının sizin için bir şeyler yapmasına izin verin ve bu edilen yardımdan dolayı da kendinizi ezik hissetmeyin; aksine yardımdan dolayı memnun olun. Böyle zamanlarda Tanrı'nın sizin ihtiyaçlarınızı bu şekilde karşıladığını hatırlayın.

Peki ihtiyacınız olduğunda ya kimse yardımınıza koşmazsa? O zaman da yardım isteyin. Güvendiğiniz bir arkadaşınıza ya da olgun bir yakınınıza ihtiyacınızdan bahsedip yardım istemenizin hiçbir sakıncası yoktur. Örneğin; eğer Doug, Chad'ın ödevlerini okuldan almayı düşünmemiş olsaydı, Chad'ın bunu Doug'dan rica etmesinin hiçbir sakıncası olmazdı. Çoğu durumda, insanlar yardım etmek ister, fakat nasıl yardım edeceklerini bilemezler. Böyle zamanlarda insanlara neye ihtiyacınız olduğunu söyleyip onların yardımlarını kabul etmelisiniz.

İkinci olarak, *insanların sizi cesaretlendirmesine ihtiyacınız var*. İnsanlar ruhunuzu okşamak için düşünceli bir şey yaptığında, cesaret

bulursunuz. Doug, nasıl olduğunu öğrenmek için Chad'ı aradığında ya da ona uğradığında, Chad bundan cesaret buluyordu. Chad, insanlardan gelen çiçeklerle cesaret buluyordu. Gençlik grubu tarafından gönderilen kartlar, özellikle de üzerinde herkesin yazdığı kişisel notlar ve Kutsal Kitap'tan ayetler bulunanlar, Chad'ı cesaretlendiriyordu. Cesaret verici bu davranışlar, yemek verip getir götür işlerini yapmak kadar faydalı görünmeyebilir, ama bunlar da gerekli şeylerdir.

Tekrar edecek olursak, ihtiyacınız olan teşviki ve cesareti bulamazsanız, bunu siz insanlardan isteyin. Sizi umursayan birine, "İlgiye ihtiyacım var" veya "Bu aralar benimle zaman geçirmene ihtiyacım var" gibi şeyler söyleyebilirsiniz.

Acı çekerken çeşitli aşamalardan geçmeniz zaman alacağı için, teselli, destek ve cesaretlendirmeye ara sıra ihtiyacınız olacaktır. İhtiyaçlarınız ilk günlerdeki gibi yoğun olmayabilir, ama cenazeden sonra hayatınızın hemen eskisi gibi olacağını da beklemeyin. Chad'ın da cenazeden bir ay sonra fark ettiği gibi, siz de arkadaşlarınızın ve ailenizin sizinle ilgilenmesine devam etmesine izin vermelisiniz.

Chad'ın Hikâyesi

Cumartesi sabahı Doug 9:30'da Chad'ı evden aldı. Chad'ın annesi ve kardeşinin bir ay önceki ölümünden bu yana hiç arabayla gezintiye çıkmamışlardı. Doug bir haftadır bir iş seyahatinde olduğu için sorduğu ilk soru "Nasılsın Chad?" oldu.

Chad, Doug'ın bu soruyu soracağını bekliyordu. "Çok iyiyim. Annemi hâlâ çok özliyorum ve ara sıra duygulandığım anlar da oluyor. Ama bunun, geçirdiğim bu dönemin bir parçası olduğunu biliyorum. Çektiğim acının çeşitli aşamalardan oluştuğunu bana anlatman çok iyi oldu. Bunların bu sürecin bir parçası olduğunu bilmeseydim, öfkeli olduğum ve Tanrı ile pazarlık yapmaya çalıştığım için bende bir sorun olduğunu düşünecektim."

Chad o hafta yaptığı diğer şeylerden de bahsettikten sonra, Doug ona, "Beth nasıl, o da iyi mi?" diye sordu.

Chad içini çekti. "Bunu söylemek zor, çünkü okulda şu anda. Haftada bir kez arıyor, ama ne annemden, ne kardeşimden ne de kazadan hiç bahsetmiyor. Onun için dua ediyorum ve senin tavsiye ettiğin gibi onu teselli etmeye çalışıyorum. Ama bence hâlâ acı çekiyor ve bununla nasıl baş edeceğini bilmiyor."

Doug başını salladı. "Bazı insanlar acı çekerken ve teselli edilirken zor zamanlar geçirirler. Onun için dua etmeye ve onu teselli etmeye devam et. Jenny ve ben de aynısını yapacağız."

"Sağ ol."

Doug anayola saptı ve araba gezintisine devam ettik. Sonra da, "Reddetme, öfke ve depresyon aşamalarından geçerken sana bu ay en çok yardımcı olan şey ne oldu?" diye sordu.

Chad bir an düşündü. "İki şey. Birincisi ümit etmek. Annemi, Matty'yi ve Rob'ı bir gün cennette göreceğime eminim. Küçüklüğümden beri cennetle ilgili Kutsal Kitap ayetlerini duyuyorum. Ama son haftalarda, bu gerçek daha da belirginleşti. İnsanların, bir gün cennete gideceklerini ve orada İsa'yı ve sevdiklerini tekrar göreceklerini ümit etmeden nasıl yaşadıklarına şaşırıyorum."

"İkinci şey de, senin gibi dostlara sahip olmak. Rob'ı özlediğimde kilisedeki diğer yakın arkadaşlarımın benimle vakit geçirmesi çok iyi geldi bana. Ne zaman biriyle konuşmaya ihtiyacım olsa, oradaki arkadaşlardan biri mutlaka beni dinlemeye hazır oluyordu, tıpkı senin gibi. Bu hepimizi birbirimize daha

da yakınlaştırdı.”

“Bu, Kutsal Kitap’ın da belirttiği gibi, birbirimizi teselli etme şeklimiz” dedi Doug.

“Ayrıca babam da çok iyiydi. Bazen benimle oturdu ve ne düşündüğümü sordu. Diğer zamanlarda konuşmak zorunda bile değildik. Sadece birbirimize sarıldık ve hatta birlikte ağladık. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama birlikte olmak ve birlikte ağlamak, annemin ve kardeşimin yokluğundan duyduğumuz acıyı hafifletti. Hiç olmadığımız kadar yakın olduk birbirimize.”

“Bu harika Chad!”

“Ve biliyor musun ne oldu? Bazen annem, Matty ve Rob ile geçirdiğim güzel anları, hiç acı çekmeden hatırlayabiliyorum. Onları hâlâ çok özleyorum, ama onlarla birlikte geçirdiğim o güzel anlar için de şükrediyorum. Zamanın, içimdeki umudun ve insanların verdiği tesellinin süreç içinde acılarımı dindireceğinden eminim.”

“Bunları duymaktan en az iki sebepten dolayı çok mutlu oldum” dedi Doug. “İlki; bu zor zamanında Tanrı’nın sana yardım etmesinden dolayı çok mutlu oldum. İkincisi; seninle Marty Keller hakkında konuşmak istiyorum.”

“Marty Keller mi? Gençlik grubuna yeni gelen kişi, değil mi?”

“Evet, o. Marty ve ailesi bir aydır bizim kilisemize geliyorlar.”

Chad omzunu silkti. “Onu henüz çok iyi tanımıyorum.”

“Ben de” dedi Doug. “Ama kilise önderi O’Neill, Marty’nin dedesinin felç nedeniyle aniden öldüğünü söyledi. Marty dedesiyle çok yakındı, bu yüzden gerçekten çok acı çekiyor.”

“Çok üzüldüm. Eminim Marty’nin de şimdi teselliye ihtiyacı vardır” dedi.

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum” diye onayladı Doug. Sonra sustu.

Chad’ın Doug’ın ne demek istediğini anlaması uzun sürmedi. Doug’a doğru döndü ve gülümsedi. “Belki birkaç dakika Marty’nin yanına uğrayabiliriz. Ben de onu teselli etmek istiyorum.”

Doug gülümsedi. “Tıpkı, Pavlus’un 2.Korintliler 1:3-4’te söylediği gibi yani... Tanrı’dan aldığımız teselliyle sıkıntıda olanları teselli ederiz.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum” dedi Chad. “Haydi teselli etme görevimize başlayalım.”

“Yoldayız zaten” dedi Doug ve arabayı Keller’lerin evine doğru sürmeye başladı.

Düşünme Molası

Son bir ayda Chad Rogers çok zor günler geçirmişti. Birkaç gün içinde hem annesini, hem kardeşini hem de en iyi arkadaşını kaybetmek onun için çok acı bir deneyim olmuştu. Ama bunu yavaş yavaş atlatıyordu. Onları cennette tekrar göreceği için sevinç duyuyordu. Hiç acı çekmeden, onlarla geçirdiği mutlu zamanları anımsayabiliyordu. Hatta bir başkasını bile teselli edebiliyordu. Chad acı çekme dönemini henüz atlatamamıştı, ama atlatmak üzereydi.

Kaybınızın acısı şu anda o kadar fazla olabilir ki, tekrar normale dönüp dönmeyeceğinizi merak edersiniz. Bu acı deneyimi yaşarken Tanrı’ya güvenip hatırlamanız gereken birkaç nokta var:

Üzüntünüzü ifade edin. Tanrı duygularınızı, kayıp nedeniyle duyduğunuz acıyı dışa vuracak şekilde yaratmıştır. Üzüntünüzü içinizde saklamayın. Yüreğinizin iyileşmesi için duygularınızı dışa vurun.

Diğer insanların sizi teselli etmesine, size destek olmasına ve sizi cesaretlendirmesine izin verin.

Sevilen Birini Kaybetmek

Tanrı acınızı diğer insanların yardımıyla iyileştirir. Ailenizin ve arkadaşlarınızın sizinle ağlamasına ve size destek olmasına izin verin.

Yas tutmak için kendinize zaman verin. Acı çekmenin aşamaları olan reddetme, öfkelenme, pazarlık etme, depresyona girme ve kabullenme dönemlerinin geçmesi haftalar ya da aylar sürebilir. Zaman geçtikçe bunların da geçeceğini unutmayın.

Tanrı'nın merhametine sığının. Sevdiğiniz kişi, İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcısı olarak kabul eden biri ise, onu bir gün cennette göreceksiniz. Eğer onun inancından emin değilseniz, Tanrı'nın adil ve sevgi dolu olduğundan ve doğru olanı yapacağından emin olun.

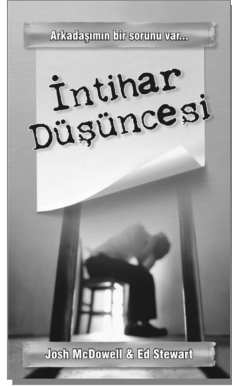
Tanrı'nın diğerlerini teselli etmek, onlara destek olmak ve cesaret vermek için sizi kullanmasına izin verin. Diđerlerinden aldığınız teselli, sizin de sıkıntıda olan başkalarını teselli etmenizi sağlayacak. Bu, zaman alabilir, ama siz de ailesinden birini ya da bir arkadaşını kaybeden birini teselli edebilir, ona destek olabilir ve onu cesaretlendirebilirsiniz.

YAZARLAR HAKKINDA

JOSH McDOWELL, dünya çapında tanınan bir konuşmacı, yazar ve başarılı bir inanç savunucusudur. *Right from Wrong* (Yanlıştan Doğruya) ve *McDowell's Handbook on Counseling Youth* (Mcdowell'in Gençlere Öğütleri) gibi elliden fazla kitap yazmış ve bazı kitapların yazımında etkin rol oynamıştır. Josh ve eşi Dottie'nin dört çocukları vardır ve Teksas'ta yaşamaktadırlar.

ED STEWART, Hıristiyan inancını temel alan birçok kitabın yazarıdır ve bazı kitapların da yazımında görev almıştır. Birçok alanda deneyim sahibi olan Ed Stewart, Josh McDowell'la birlikte gençler için hikâyeler yazmaktadır. Şimdiye kadar yetişkinler için yazdığı dört tane romanı vardır. Ed ve karısı Carol, Oregon Eyaleti'ne bağlı Hillsboro Şehri'nde yaşamaktadır. İki yetişkin çocukları ve dört torunları vardır.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

Arkadaşımın Bir Sorunu Var...

Bu kitapla ilgili daha ayrıntılı bilgi,
soru ve önerileriniz için
0800 261 55 09
numaralı ücretsiz iletişim hattımızı arayınız.

İnanç üzerine yanıt beklediğiniz
daha kapsamlı sorularınız için
www.isamesih.org
adresini ziyaret ediniz.